

Thanks all readers
in Macedonia.
Hope that you enjoy
our books about Victoria!

Erile Axl Sund

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Hungerelden

© 2010 Erik Axl Sund

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Од минатото не се бега

Девојката Врана 2

ЕРИК АКСЕЛ СУНД

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Слободен пад

Кошмарот е облечен во кобалтно-син капут, малку потемен од вечерното небо над Дјургорден и заливот Ладугордсланд. Има светла коса, сини очи и мала торба префрлена преку рамото. Црвените чевли ѝ се премали и ѝ се вкопуваат во петиците, но таа веќе е навикната на тоа и раните сега се дел од нејзината личност. Болката ја одржува будна.

Свесна е дека би била ослободена, само кога би можела да најде сила во себе да прости. Тоа би било ослободување и за неа и за оние на кои им се простува. Со години се обидуваше да заборави, но тоа никогаш не ѝ одеше од рака.

Не може да го види тоа самата, но нејзината одмазда е дел од ланчана реакција.

Снежната топка почна да се тркала пред четврт живот во едно сопче во интернатот во Сигтуна и таа се вплетка во неа пред да продолжи со својот пат кон неизбежното.

Некој би можел да праша што знаеле луѓето кои ја направиле топката за нејзиното понатамошно патување. Веројатно ништо. Веројатно само си продолжиле понатаму. Заборавиле на настанот како да не бил ништо повеќе од невина игра, почната и завршена таму во тоа сопче.

Но таа е заробена, замрзната во моментот. Времето за неа нема никакво значење, нема исцелувачки ефект.

Омразата не се топи. Напротив, дополнително се зацврстува и стега, се обликува во шилести мразулци кои го опкружуваат целото нејзино битие. Вечерта е свежа, а воздухот е влажен од ненадејниот силен дожд кој лиеше цело попладне и цела вечер. Од лудата железница се слушаат вресоци. Таа станува, си го тресе капутот и разгледува околу себе.

Застанува, длабоко вдишува и се присетува зошто е тука. Има задача и знае што треба да направи.

Ја набљудува групата луѓе собрана малку подолу, дијагонално од неа, под високиот реновиран Фрифол.

Разнобојните светла на забавниот парк фрлаат остар отсјај на влажниот асфалт.

Ќ станува јасно дека моментот кога мора да реагира е дојден, иако таа не го планираше баш вака. Судбината ѝ ги олесни работите. Ќ ги поедностави толку многу што никој нема да може да разбере што се случило.

Го гледа момчето малку подолу, сам сред забавниот парк, пред влезот на Фрифолот.

Да простиш нешто што може да се прости реално и не е простување, си мисли таа. Вистинско простување е да простиш нешто непростливо, а тоа може да го направи само Господ.

Момчето изгледа збунето, па таа полека тргнува накај него. Тој истовремено се врти на друга страна. И сега е скоро смешно колку е едноставно да му се приближи, па за само некоја секунда се наоѓа на некој метар од него. Тој и понатаму ѝ стои свртен со грб.

Вистинското простување е невозможно, лудо и несвесно, си мисли таа. А со оглед на тоа што очекува виновната страна да покаже каење, потполно е невозможно. Сеќавањата се и ќе останат рана која никогаш нема да залечи.

Цврсто го грабнува момчето под рака.

Тој потскокнува и се врти, а таа во истиот момент му ја вбризгува инјекцијата во левата надлактица.

Неколку секунди ја гледа во очи, збунето, пред нозете да му откажат. Таа го фаќа и внимателно го сместува на најблиската клупа.

Никој не го виде нејзиниот маневар. Сè е совршено нормално. Таа вади нешто од својата чанта и внимателно му го става на главата.

Маската е направена од розова пластика, во облик на свинска глава.

Забавен парк Грона Лунд

Жанет Килберг точно знае каде се наоѓаше кога слушна дека го убиле премиерот Улоф Палме.

Седеше во такси, на половина пат до Фарста, а човекот до неа пушеше ментол цигара. Надвор росеше, а нејзе малку ѝ се лошеше од премногу пиво.

Но моментот кога Јохан исчезна, засекогаш ќе ѝ остане црна дупка. Пет изгубени минути. Украдени од неа благодарение на еден пијаница во Грона Лунд. Водоводција од Флен дојден во кратка посета на градот.

Еден чекор настрана, нејзиниот поглед вперен нагоре. Јохан и Софија горе во корпата, а во нејзината глава вртоглавица, иако нејзините нозе се цврсто залепени за земја.

Одеднаш кршење на стакло.

Нервозно дерење.

Нечие плачење и Жанет погледнува во корпата која продолжува да се крева нагоре.

Двајца мажи се туркаат и Жанет се подготвува да интервенира. Погледнува нагоре во Јохан и Софија. Ги гледа нивните нозе оздола. Се нишаат.

Јохан нешто се смее.

Наскоро стигнуваат до врвот.

„Ќе те убијам, копиле!“

Жанет гледа дека едниот од мажите не може да ги контролира своите движења. Пијанството му ги омлитавело нозете, му ги згрчило рацете, неговиот нервен систем е премногу бавен.

Човекот се препнува и беспомошно паѓа на земја.

Станува и лицето му е изгребано од песокот.

Некои деца плачат.

„Тато!“ Едно мало девојче, нема повеќе од шест години, со шеќерна волна во раката. „Може да си одиме? Сакам да си одам дома“.

Човекот не одговара, само се развртува наоколу, си бара противник, некој на кој би можел да ја истресе својата фрустрација.

Полициските рефлекси на Жанет ја придвижуваат без размислување. Таа го фаќа човекот за рака. „Добро“, му вели нежно, „ајде смирете се малку“. Нејзината намера е да му ги пренасочи мислите, а не да звучи наметливо.

Човекот се врти и Жанет забележува дека очите му се насолзени и крвави. Тажни и разочарани, скоро за-срамени.

„Тато...“ вели малата повторно, но човекот не реагира, само бледо зјапа во празно.

„А која си ти, да го ебам?“ ја извлекува својата рака од стисокот на Жанет. „Гони ми се!“

Здивот му мириса на нешто горчливо, а усните му се прекриени со тенок бел слој.

Таа во истиот момент ја слуша корпата горе како нагло се спушта, а воодушевеното врескање помешано со страв и задоволство ја деконцентрира и ѝ го одвлекува вниманието.

Го гледа Јохан, со разбушавена коса крената во воздух и отворена уста што вреска.

Го слуша малото девојче. „Немој, тато! Не!“

Но не забележува дека човекот до неа ја крева раката.

Шишето ја удира во слепоочницата и се затетеравува наназад. Чувствува дека по образот ѝ се слева крв. Но не губи свест, се случува речиси спротивното.

Со едно истренирано движење, му ја витка раката на човекот зад грбот, го кутнува на земја и гледа дека доаѓа обезбедувањето на забавниот парк.

И сега, пет минути подоцна, открива дека Софија и Јохан ги нема.

Триста секунди.

Остров Дјургорден

Исто како и луѓето кои цел живот немале среќа, а сепак некако успеваат слепо да се надеваат, така и Жанет Килберг во текот на својата работа отсекогаш имала потполно негативен став за секаква форма и доза на пессимизам.

Затоа никогаш не се откажува и затоа реагира како што реагира кога полицаецот Шварц претерано се жали и тоа провокативно гласно за лошото време, уморот и нивниот мал напредок во потрагата по Јохан.

Жанет Килберг почнува да гледа црвено.

„Да му ебам мамата! Слободно оди си дома - и така не си ни од никаква корист овде!“

Делува. Шварц се повлекува како посрамено куче, а Охлунд неутрално стои до него. Раната на главата силно ѝ пулсира под завојот од лутина и бес.

Жанет се смирува, воздивнува и му мавта на Шварц со раката да си оди. „Јасно? Ослободен си од должност додека не те побарам“.

Охлунд го фаќа Шварц под рака и тргнуваат. „Ќе им се придружине на другите долу кај Бексхолмен, можеби таму ќе бидеме покорисни?“ ѝ вели тој оптимистички на Жанет.

„Ти ќе им се придружиш, не *вие*. Шварц оди дома. Јасно?“

Охлунд немо кима и Жанет останува сама. Со подочници и вкочанета од студ, стои покрај музејот Васа и го чека Јенс Хуртиг, кој го прекина својот годишен одмор со цел да помогне во потрагата во истиот момент кога ја слушна веста за исчезнувањето на Јохан.

Кога го здогледува необележаното полициско возило на другата страна од паркот, Жанет знае дека е Хуртиг и дека има некој со него. Сведок кој тврди дека претходната вечер видел младо момче, само, долу покрај езерото. Од она што ѝ го кажа Хуртиг на телефон, Жанет знае дека не треба премногу да се надева и премногу да очекува од овој исказ. Но сепак се обидува да се убеди себеси дека мора да има надеж, без разлика дали залудна или не.

Се обидува да си ги среди мислите и да ги реконструира настаните од последните неколку часа.

Јохан и Софија исчезнаа, одеднаш едноставно ги снема. По пола саат, таа постапи по правилата и ги замоли вработените да пуштат известување за потрага по Јохан во целиот забавен парк, а потоа вознемирено и напнато чекаше на бирото за информации.

Тогаш се појавија неколку момци од обезбедувањето на паркот и заедно продолжија со бесцелната потрага. Тоа беше моментот кога ја најдоа Софија легната на една од патеките, опкружена со толпа луѓе кои Жанет мораше да ги турка со лактите за да дојде до Софија. Но лицето кое до неодамна ѝ беше симбол на сигурност, сега само го нагласуваше нејзиниот немир и несигурност. Софија беше целосно изгубена. Жанет не беше сигурна ни дали Софија воопшто беше способна да ја препознае, а не пак да ѝ каже каде е Јохан. Па не остана со неа, беше принудена да продолжи да бара.

Помина уште пола саат додека да ги контактира нејзините колеги од полицијата. Но ниту таа ниту другите дваесетина полицајци кои го пребаруваа брегот покрај забавниот парк и детално го чешлаа Дјургорден, не го пронајдоа Јохан. А ништо поголем успех немаа ни полициските патролни возила кои го пребаруваа центарот на градот откако им беше дојавено известување и опис на детето.

Потоа пуштија известување на локалното радио. Но и тоа беше без резултати во изминатите четириесет и пет минути.

Жанет знае дека постапува коректно, но како робот. Робот парализиран од емоции. Страшна контрадикторност. Цврста, ладна и рационална однадвор, но водена од хаотични импулси однатре. Лутината, бесот, нервозата, стравот, анксиозноста, збунетоста и резигнираноста што ги чувствуваше во текот на ноќта се соединуваат во една нејасна каша.

Единственото постојано чувство е чувството на недоволност, неспособност.

И тоа не само кон Јохан.

Нема поим како да го добие Оке во Полска.

Жанет мисли и на Софија.

Како е таа?

Жанет ја побара на телефон неколкупати, но не успеа да ја добие. Веројатно би се јавила ако знае нешто за Јохан? Освен ако не знае нешто што нема храброст да го каже?

Батали тоа сега, си помислува и се обидува да се одбрани од мислите за работите на кои не сака да мисли. Фокусирај се.

Возилото застанува и Хуртиг излегува. „Да му се плукнам“, вели тој. „Ова не изгледа добро“, вели кимајќи кон нејзината преврзана глава.

Таа знае дека изгледа полошо отколку што реално е. Раната ѝ ја шијеја на самото место, па завојот е крвав, а исто така и нејзината маица и јакна. „Не е страшно“, вели таа. „Не требаше да се враќаш дури од Квикјок заради мене“.

Тој ги крева рамениците. „Не биди будалеста. Што требаше да правам таму горе? Снешко белчо?“

И Жанет благо се насмевнува за првпат во повеќе од дванаесет часа. Нема потреба да се каже ништо повеќе затоа што знае дека му е јасно оти е страшно благодарна што тој е тука.

Ја отвора вратата од совозачката страна и ѝ помага на старата госпоѓа да излезе од автомобилот. Хуртиг веќе ѝ има покажано фотографија од Јохан и Жанет е

предупредена дека доказот е слаб. Таа знае дека жената не била способна да опише ни каква боја била облеката на Јохан.

„Онде ли го видовте?“ Жанет покажува кон камената плажа покрај пристаништето во близина на музејот каде што стои засидрен еден брод светилник.

Старата жена кима и се стресува од студ. „Лежеше на земја и спиеше, па го протресов да стане. Какво ти е ова однесување, му реков. Толку млад, а пијан и веќе...“

„Така“, вели Жанет нетрпеливо. „Рече ли тој нешто?“

„Не, само промрморе нешто. Ако рекол нешто, јас не слушнав“.

Хуртиг ја вади фотографијата од Јохан и повторно ѝ ја покажува на жената. „И не сте сигурна дали ова е момчето што сте го виделе?“

„Па, како што реков, имаше иста боја на коса, но лицето... тешко е да се каже. И ви кажав, беше пијан“.

Жанет воздивнува и полека тргнува кон брегот. *Пијан? си мисли. Јохан? Глупости.*

Фрла поглед кон островчето Скепсхолмен спроти нив, покриено со грда сива магла.

Како може да е толку проклето ладно?

Тргува накај водата и се качува на камењата. „Тука ли лежеше? Сигурна сте?“

„Да“, вели жената одлучно. „Тука некаде отприлика“.

Хуртиг се врти накај жената. „И каде отиде после? Накај Јунибакен?“

„Не...“ Жената вади едно шамиче од џебот и гласно си го дува носот. „Се тетеравеше. Беше толку пијан што едвај стоеше на нозе...“

Жанет почнува да се нервира. „Но отишол натаму? Накај Јунибакен?“

Старата госпоѓа кима и повторно си го дува носот.

Во тој момент поминува амбулантно возило кое судејќи според гласноста на сирената се движи по патот кој води кон внатрешниот дел на островот.

„Повторно лажна тревога?“ вели Хуртиг низ стегнати заби, а Жанет обесхрабрено затресува со главата.

Ова е третпат како слуша сирена на амбулантно возило, а ниту една од претходните интервенции немаше врска со Јохан.

„Ќе му се јавам на Микелсен“, вели Жанет.

„Зошто нему?“ Хуртиг изгледа изненадено.

„Па, според мене, тој е најдобар за вакви работи“. Таа се симнува од камењата и тргнува кон патеката.

„Значи сакаш да кажеш дека работава е премногу сериозна?“ Се чини дека Хуртиг веднаш зажалува за кажаното. „Мислам, реално, сè уште не знаеме за што се работи тука. А специјалноста на Микелсен се злосторства поврзани со деца“.

„Можеби не знаеме, но мислам дека би било грешка да не ги вклучиме сите можности и хипотези. Микелсен ја координира потрагата на Грона Лунд, Бекхолмен и овде во заливот“.

Хуртиг кима и ја погледнува со сочувство.

Жанет го вади својот мобилен и гледа дека останала без батерија, а истовремено, на некој метар од неа, се слуша крчење од полициското радио на Хуртиг.

Таа чувствува страшна тежина на градите и веднаш ѝ станува јасно.

Како крвта во телото да ѝ се слева надолу и сака да ја повлече во земја.

Го нашле Јохан.

Каролинска болница

Болничарите прво мислеле дека момчето е мртво. Го пронашле покрај старата ветерница на заливот, а дишењето и пулсот му биле практично незабележливи и непостоечки.

Температурата на телото му била опасно ниска и веднаш забележале дека повраќал неколкупати во текот на невообичаено студената доцнолетна ноќ.

Стравувале за неговото дишење, во случај гастричната киселина да завршила во неговите бели дробови.

Нешто околу десет часот, Жанет Килберг се качи во амбулантното возило што требаше да го однесе нејзиниот син на одделот за интензивна нега во Каролинската болница.

Собата е неосветлена, но слабиот сјај на попладневното сонце се пробива низ ролетните и прави жолти линии на голото торзо на Јохан. Вештачкото пулсирачко светло на апаратот за одржување на животни функции прави шари на креветот и Жанет Килберг се чувствува како да се наоѓа во некој сон.

Ја гали раката на Јохан и погледнува во мониторот покрај неговиот кревет.

Температурата полека му се стабилизира.

Знае дека имаше голема количина на алкохол во крвта. Скоро три промили кога го примија во болницата.

Таа нема склопено око, целото тело ѝ е некако отрпнато и не може дури ни да одреди дали пулсирањето во нејзиното чело е синхронизирано со срцебиенето во

нејзините гради. Во главата ѝ одекнуваат мисли што не ги препознава; фрустрирани, лути, преплашени, изгубени и рамнодушни, сè во исто време. Таа отсекогаш била рационална личност. Сè досега.

Го гледа како лежи. Ова му е првпат да лежи во болница. Не, вторпат. Првиот пат беше пред тринаесет години, кога се роди. Таа тогаш беше страшно смирена. И толку добро подготвена што предвиде дека ќе има потреба од царски рез уште пред докторите да ја донесат таа одлука.

За ова не беше подготвена.

Силно му ја стега раката. Кожата сè уште му е ладна, но изгледа смирено и мирно дише. Собата е тивка. Се слуша само електричното зуење на апаратите.

„Слушај...“ шепоти затоа што знае дека луѓето се способни да слушаат дури и кога не се свесни. „Мислат дека сè ќе биде во ред“.

Го прекинува обидот да му влее надеж на Јохан.

Мислат? Вистината е дека не знаат.

Сè беше хаотично кога дојдоа во болницата. Му направија триста чуда. Ѐ објаснија дека му ја следат работата на срцето со ЕКГ, дека му даваат кислород и инфузија, дека му имаат ставено сонда во грлото за да му ја контролираат телесната температура и дека апаратот за срце и бели дробови полека му ја нормализира температурата.

Можеа да ѝ кажат дека е критично премрзнат и да ѝ објаснат дека долгото седење во вода проследено со ноќ помината на силен дожд и ветар страшно влијае на телото.

Можеа да ѝ објаснат дека алкохолот ги шири крвните садови и го забрзува спуштањето на температурата на телото и дека паѓањето на нивото на шеќер во крвта носи ризик од оштетување на мозокот.

Ѐ кажаа дека мислат оти најголемата опасност е помината и ѝ објаснија дека крвните садови и рендгенот на бели дробови на прв поглед му изгледаат добро.

Што значи тоа?

Тие мислат. Можат да кажат и објаснат, но реално не знаат ништо.

Ако Јохан е способен да слуша, тогаш слушал сè во оваа соба. Таа не може да го лаже. Му ја става раката на образот. Тоа не е лага.

Нејзините мисли ги прекинува влегувањето на Хуртиг.

„Како е?“

„Жив е и целосно ќе зазdrави. Во ред е, Јенс. Можеш да одиш дома“.

Бандхаген Предградие

Грмотевиците удираат во земјата по стотина пати во секунда, што значи по околу осум милиони пати дневно. Во Стокхолм моментално беснее најлошата бура оваа година и во десет часот и дваесет и две минути истовремено удира гром на две места. Во Бандхаген, во јужниот дел од градот и во близина на Каролинската болница на север.

Инспекторот Јенс Хуртиг се наоѓа на паркингот пред болницата и се подготвува да си тргне накај дома кога му засвонува телефонот. Ја отвора вратата и влегува внатре пред да крене. Гледа дека го бара шефот Денис Билинг и претпоставува дека се јавува да дознае што се случува.

„Слушнав дека сте го пронашле малиот на Жанет. Како е?“ Тој звучи загрижено.

„Моментално спие, а таа е со него“. Хуртиг го става клучот и ја пали колата. „Се чини дека веќе не е во животна опасност, фала Му на Бога“.

„Добро е, добро е. Значи тогаш таа ќе се врати на работа за неколку дена“. Шефот ц'цка со јазикот. „А ти, како си?“

„Како мислите?“

„Уморен си или можеш да отидеш да сирнеш нешто во Бандхаген?“

„За што се работи?“

„Пронашле женско тело, веројатно силување“.

„Добро, тргнувам натаму“.

„Тоа е таа одлучност што ми се допаѓа. Ти си добар

човек, Јенс. И... “ Началникот подголтнува. „Кажи ѝ на Жан дека е во ред некое време да седи дома да се грижи за син ѝ. Да бидам искрен, мислам дека таа треба да поведе сметка за своето семејство. Слушнав некои муабети дека Оке ја оставил“.

„Што сакате да кажете?“ На Хуртиг почнува да му се смачува од инсинуациите на началникот. „Сакате да ѝ кажам да седи дома затоа што Вие сметате дека жените не треба да градат кариери, туку да си ги гледаат мажите и децата дома?“

„Да му се плукнам, Јенс, дај престани. Мислев дека се разбираме и...“

„Само затоа што двајцата сме мажи“, го прекинува Хуртиг, „не значи дека ги делиме истите ставови и мислења“.

„Не, се разбира дека не“. Началникот воздивнува. „Мислев дека можеби...“

„Па, не знам. Се слушаме“. Хуртиг го прекинува разговорот пред Денис Билинг да стигне да каже уште нешто несоодветно или едноставно глупаво.

На излезот од главниот пат во правец на Солна, погледнува кон пристаништето Пампас и низата едрилицы.

Едрилица, си помислува. Ке си купам едрилица.

На игралиштето на средното училиште во Бандхаген истура. Хуртиг си ја става качулката од јакната пред да ја затвори вратата. Разгледува околу себе, местото му е добро познато.

Неколкупати има доаѓано тука на фудбалските натпревари на Жанет Килберг за полицискиот тим. Се сеќава колку беше изненаден првиот пат кога ја виде како добро игра, подобро од најголемиот дел од машките играчи. А и многу покреативна во стратегиите.

Чудно, но тој веднаш виде како нејзиниот карактер на полицаец се одразува во нејзината акција на теренот.

Таа имаше авторитет и влијание, без да биде премногу доминанта.

Хуртиг не може да не се запраша како ѝ е сега. И покрај тоа што тој нема свои деца, ниту пак желба да има, воопшто не се сомнева дека мора да ѝ е многу тешко. Кој ли се грижи за неа сега кога Оке заминал?

Знае дека случајот со убиствата на малите имигранти тешко ја погоди.

А сега и на нејзиниот сопствен син му се случи нешто што го тера да посака да ѝ биде нешто повеќе од обичен колега. Да ѝ биде пријател.

Тој помислува на безимените момчиња. Ако постои исчезната личност, тогаш мора да има некој што ја бара. Јенс Хуртиг се чувствува потиштено додека брза кон зградите покрај улицата.

Кога Иво Андриќ паркира на паркингот пред средното училиште во Бандхаген, ги здогледува Хуртиг, Шварц и Охлунд. Тие се во полициско возило и се подготвуваат да си заминат. Кога Јенс Хуртиг му крева рака, тој му возвраќа на поздравот пред да паркира до големата зграда.

Андриќ седи во автомобилот и погледнува кон темното мокро фудбалско игралиште. На едната страна има мала тенда што ја поставиле форензичарите, а на другата стар напуштен гол со оштетена мрежа. Надвор сè уште истура и не изгледа како да планира да попушти, па Иво има намера да седи во колата најдолго што може. Тој е полн со акумулиран умор, а очите го печат. Помислува на скорешните настани и случаите на убиените момчиња. Првото на метро станицата, практично мумифицирано. Потоа малиот од Белорусија. Па третото момче, балсамирано. Сите тројца со страшно слични тешки телесни повреди. И на крајот Самуил Баи, детето војник, во Монумент, пронајден обесен. Во текот на неколку топли недели летото, четирите случаи му го окупираа целото време, а Иво Андриќ и понатаму е убеден дека станува збор за еден ист сторител.

Истрагата ја водеше Жанет Килберг и таа имаше завршено добра работа, но еден полициски началник и еден обвинител си ги немаа добро завршено своите работи, па сето тоа правеше тој да се чувствува обесхрабено. Никогаш не ни имаше којзнае каква доверба во правните органи, но сега немаше апсолутно никаква.

Кога обвинителот целосно ја отфрли истрагата, Андриќ ги изгуби сите илузии.

Сега ја стега јакната околу себе и става едно капче. Ја отвора вратата од колата, излегува надвор на нездраво силниот дожд и трча кон местото на злосторството.

Вита Берген Станот на Софија Зетерлунд

Софија Зетерлунд има големи дупки во меморијата. Црни празнини покрај кои поминува во своите сонешта или за време на нејзините бескрајни прошетки. Дупките понекогаш стануваат поголеми кога ќе почувствува некој мирис или кога некој ќе ја погледне на специфичен начин. Во нејзината глава се создаваат слики кога ќе чуе тропкање на клопка по земја или кога ќе види нечиј грб на улица. Во ваквите моменти, има чувство дека преку границите на она што Софија го нарекува „јас“, немилосрдно беснее торнадо.

Знае дека има искусено нешто што не може да се опише.

Еднаш многу одамна постоеше едно мало девојченце по име Викторија и кога Викторија имаше три години, татко ѝ направи една празнина во неа. Како соба. Напуштена соба каде што има само болка и страдање. Празен простор кој со текот на годините се претвори во соба со цврсти сидови подигнати од тага, под направен од желба за одмазда и на крајот, дебел кров од омраза.

Собата стана толку затворена просторија што Викторија никогаш не можеше да излезе од неа.

А и сега е таму внатре.

Тоа не бев јас, си мисли Софија. Тоа не беше моја вина. Вината е првото нешто што го чувствува кога се буди. Сите системи во нејзиното тело се подготвуваат за бегство, за самоодбрана.

Посегнува по кутичето со пароксетин и голта две таблети само со плунка. Тогаш се навалува нанзад и чека гласот на Викторија да се стиши. Не целосно да го снема,

тоа никогаш не се случува, но барем да се стиши доволно за да се слуша себеси.

Да може да чуе што сака Софија.

И што се случи сега?

Спомен на мириси. Пуканки, влажен асфалт. Земја.

Некој сакаше да ја однесе во болница, но таа одби.

И после ништо. Сè е црно. Не се сеќава ни како се качила по скали во зграда, а не пак како успеала да се врати дома од Грона Лунд.

Колку е саат? се прашува.

Мобилниот телефон е покрај креветот. Нокиа, стар модел, телефонот на Викторија Бергман. Мора да се отараси од него. Последната алка што ја поврзува со нејзиниот стар живот.

Телефонот покажува дека е 07.33 часот и дека има еден пропуштен повик.

Притиска копче и чита.

Не го препознава бројот.

Десетминути подоцна, се чувствува доволно прибрано и смирено за да стане. Воздухот во станот е некако застојан и спарен, па го отвора прозорецот во дневната соба. Улицата надвор е тивка и влажна од дождот. Од левата страна, величествено се издига црквата Софија, а од плоштадот малку подолу, доаѓа мирис на тазе печен леб и издувни гасови.

Неколку паркирани автомобили.

На паркингот за велосипеди од другата страна на улицата, еден од паркираните велосипеди има дупната гума. Вчера немаше. Тоа се детали што ги забележува, сакала таа или не.

И ако некој ја праша, би можела да ги изрецитира боите на сите велосипеди по ред. Од десно кон лево или обратно.

Без размислување.

И знае дека е во право.

Но пароксезинот ја прави некако помека, понежна,

и го смирува мозокот и го прави секојдневниот живот поподнослив.

Одлучува да се истушира, но баш тогаш и засвонува телефонот. Овој пат службениот.

И сè уште свони додека таа влегува под туш.

Водата ја расонува и оживува, а додека се брише со пешкирот, размислува за тоа дека наскоро ќе биде комплетно сама. Слободна да прави што сака.

Поминаа повеќе од три недели од пожарот во куќата на нејзините родители и нивната смрт. Прелиминарниот извештај гласи дека биле во сауната во подрумот и настрадале во пожарот кој бил предизвикан од проблеми во електричната инсталација на агрегатот. Домот во кој таа порасна сега е обична руина, а сите нејзини работи се претворени во пепел. Но наскоро ќе има пристап до повеќе од единаесет милиони круни. Ќе има доволно пари за да не мора да се грижи за финансиите до крајот на животот.

Ќе може да ја затвори ординацијата.

Да се пресели каде ќе посака. Да почне одново. Да стане нова личност.

Но сè уште не, си мисли. Можеби наскоро, но не сега. Сега и треба рутината што најдобро ја добива со работата. И треба време во кое не мора да размислува за ништо и може неутрално да функционира. Затоа што само кога не мора да размислува го постигнува мирот што и е потребен за да ја држи Викторија на растојание.

По бришењето, се облекува и оди во кујната.

Го полни кафематот, го става лаптопот на масата во кујната и го вклучува.

Краткото пребарување на интернет и покажува дека непознатиот број всушност е бројот на полициската станица во Вормдо. Нешто и го превртува желудникот. Да не откриле нешто за пожарот? И ако да, што?

Станува и полни една шолја кафе, а притоа одлучува да остане прибрана и да причека. Ако ова стане проблем, ќе се занимава со тоа кога ќе дојде време.

Седнува пред компјутерот, ја отвора папката што ја има крстено ВИКТОРИЈА БЕРГМАН и ги гледа дваесет и петте фајлови.

Сите се нумерирани верзии на името ДЕВОЈКАТА ВРАНА.

Нејзини сопствени спомени.

Таа знае дека беше болна и дека ова беше неопходно за да ги собере сите свои спомени. Во текот на неколку години водеше разговори самата со себе, снимајќи и анализирајќи ги сопствените монолози. Така ја запозна Викторија и најпосле успеа да се помири со помислата дека тие две засекогаш ќе живеат заедно.

Но сега, кога знае за што сè е способна Викторија, нема намера да дозволи да биде манипулирана.

Ги селектира сите фајлови во папката, длабоко вдишува и конечно го притиска копчето ИЗБРИШИ.

На екранот се појавува прозорче што ја прашува дали е сигурна дека сака да ги избрише фајловите.

Таа размислува.

Веќе некое време размислува да се отараси од разговорите, но никогаш немала храброст да го направи тоа.

„Не, не сум сигурна“, вели таа на глас и притиска НЕ.

Се чувствува како длабоко да вдишала.

Сега е загрижена за Гао. Момчето без минато што случајно стана дел од нејзиното секојдневие. Или не беше случајно?

Таа го запозна во локалниот воз во потполно свесна состојба и ја забележа неговата ранливост. Кога возот застана на следната станица, тие си пружија рака и направија договор без збор.

Оттогаш, тој живее во тајната соба зад полицата за книги во нејзината дневна.

Додека размислува, Софија прави едно големо тенџере каша, а потоа со неа го полни термосот кој му го носи во собата. Тој лежи гол на креветот во мрачната

соба, а неговиот поглед ѝ кажува дека е некаде далеку. Неговите цртежи стојат во уредно купче на подот, а и покрај тоа што таа чистеше со часови, мирисот на средствата за чистење е помешан со мирис на урина.

Што ли ќе прави со него? Сега кога повеќе ѝ е товар отколку предност?

Му го остава термосот покрај креветот. Кога излегува од собата, ја враќа полицата за книги на место за да ја скрие тајната врата и го повлекува резето. Тој сега има сè што му треба за да го истера денот.